

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी संगममा छौ, तिमीले पुरानो दुनियाँबाट नाता तोडिदिनु छ किनकि यो पुरानो दुनियाँ अब खत्तम हुनु छ ।”

प्रश्न:- संगमको कुनचाहिँ विशेषता सारा कल्पभन्दा भिन्नै छ ?

उत्तर:- संगमको विशेषता हो- पढ्छौ यहाँ, प्रारब्ध भविष्यमा पाउँछौ । सारा कल्पमा यस्तो पढाइ पढाइदैन जसको प्रारब्ध अर्को जन्ममा मिलोस् । अहिले तिमी बच्चाहरूले मृत्युलोकमा पढिरहेका छौ अमरलोकको लागि । अरू कसैले अर्को जन्मको लागि पढ्दैनन् ।

गीत:- दूर देश का रहने वाला ...

ओम् शान्ति । दूर देशको रहनेवाला को ? यो त कसैले पनि जान्दैन । के उहाँको आफ्नो देश छैन जो पराइ देशमा आउनुभएको छ ? उहाँ आफ्नो देशमा आउनुहुन्न । यो रावण राज्य पराई देश हो नि । के शिवबाबा आफ्नो देशमा आउनुहुन्न ? ठीक छ, रावणको परदेश कुन चाहिँ हो ? र देश कुन चाहिँ हो ? शिवबाबाको आफ्नो देश कुन चाहिँ हो, पराई देश कुन चाहिँ हो ? फेरि बाबा आउनुहुन्छ पराई देशमा, त्यसो भए उहाँको देश कुन चाहिँ हो ? आफ्नो देशको स्थापना गर्न आउनुभएको छ । आफ्नो देशमा स्वयं आउनुहुन्छ । (एक दुई जनाले सुनाउनुभये) । ठीक छ, यसमा सबैले विचार सागर मन्थन गर्न सक्छौ । यो धेरै बुझ्नुपर्ने कुरा छ । रावणको पराई देश बताउन सहज छ । रामराज्यमा कहिल्यै रावण आउँदैन । बाबालाई रावणको देशमा आउनुपर्छ किनकि रावण राज्यलाई परिवर्तन गर्नुपर्छ । यो हो संगमयुग । उहाँ सत्ययुगमा पनि आउनुहुन्न, कलियुगमा पनि आउनुहुन्न । संगममा आउनुहुन्छ । त्यसैले यो रामको पनि देश हो, रावणको पनि देश हो । यस किनारा रामको, उस किनारा रावणको हो । संगम हो नि । अहिले तिमी बच्चाहरू संगममा छौ । न यसतर्फ, न उसतर्फ छौ । आफूलाई संगममा सम्झनुपर्छ । हाम्रो त्यसतर्फ नाता छैन । बुद्धिले पुरानो दुनियाँसँग नाता तोड्नु पर्छ । रहन त यहाँ नै रहन्छौ । तर बुद्धिले जान्दछौ, यो पुरानो दुनियाँ खत्तम हुनु छ । आत्माले भन्छ- अहिले म संगममा छु । बाबा आउनुभएको छ, उहाँलाई नाविक पनि भनिन्छ । अब हामी गइरहेका छौ । कसरी ? योगद्वारा । योगको लागि पनि ज्ञान छ । ज्ञानको लागि पनि ज्ञान छ । योगको लागि सम्झाइन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर । यो पनि ज्ञान हो नि । ज्ञान अर्थात् समझ । बाबा मत दिन आउनुभएको छ । भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ । आत्माले नै ८४ जन्म लिन्छ । बाबा बच्चाहरूलाई नै विस्तारसँग बसेर सम्झाउनुहुन्छ- अब यो रावण राज्य खत्तम हुनु छ । यहाँ छ कर्म बन्धन, त्यहाँ हुन्छ कर्म सम्बन्ध । बन्धन दुःखको नाम हो । सम्बन्ध सुखको नाम हो । अहिले कर्म बन्धनलाई तोड्नु छ । बुद्धिमा छ हामी यस समय ब्राह्मण सम्बन्धमा छौ फेरि दैवी सम्बन्धमा जान्छौ । ब्राह्मण सम्बन्धको यो एउटा मात्र जन्म हो । फेरि ८ र १२ जन्म दैवी सम्बन्धमा हुन्छौ । यो ज्ञान बुद्धिमा छ । त्यसैले कलियुगी छी-छी कर्म बन्धनको मानौँ ग्लानि गर्नुहुन्छ । यस दुनियाँको कर्मबन्धनमा अब रहनु छैन । बुद्धि मिल्छ- यो सबै हो आसुरी कर्मबन्धन । हामी पनि एउटा गुप्त यात्रामा छौ । उहाँ बाबाले यात्रा सिकाउनुभएको छ फेरि यस कर्म बन्धनभन्दा न्यारा भएर कर्मातीत हुन्छौ । यो कर्म बन्धन अब टुट्नु नै छ । हामीले बाबालाई याद गर्छौं- पवित्र बनेर चक्रलाई बुभेरेर चक्रवर्ती राजा बन्छौ । पढिरहेका छौ फेरि उनीहरूको लक्ष्य-उद्देश्य, प्रारब्ध पनि चाहिन्छ नि । तिमी जान्दछौ- हामीलाई पढाउनेवाला बेहदको बाबा हुनुहुन्छ । बेहदका बाबाले हामीलाई ५ हजार वर्ष

पहिले पढाउनुभएको थियो । यो ड्रामा हो नि । जसलाई कल्प पहिले पढाइएको थियो उनीहरूलाई नै पढाउनुहुन्छ । आइरहन्छन्, वृद्धि भइरहन्छ । सबै त सत्ययुगमा आउँदैनन् । बाँकी सबै जान्छन् फर्केर घर । यस पारमा छ नर्क, त्यस पारमा छ स्वर्ग । त्यस पढाइमा त सम्झन्छन्— हामी यहाँ पढ्छौं, फेरि प्रारब्ध पनि यहाँ पाउँछौं । यहाँ हामी पढ्छौं संगममा, यसको प्रारब्ध हामीलाई नयाँ दुनियाँमा मिल्छ । यो हो नयाँ कुरा । दुनियाँमा यस्तो कसैले भन्दैन— तिमीलाई यसको प्रारब्ध अर्को जन्ममा मिल्छ । यस जन्ममा अघिल्लो जन्मको प्रारब्ध पाउनु, यो केवल यस संगमयुगमा नै हुन्छ । बाबा पनि आउनुहुन्छ नै संगमयुगमा । तिमी पढ्छौ— पुरुषोत्तम बन्नको लागि । एकै पटक भगवान् ज्ञानसागर आएर पढाउनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँ अमरपुरीको लागि । यो त हो कलियुग, मृत्युलोक । हामी पढ्छौं सत्ययुगको लागि । नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्नको लागि । यो हो पराई देश, त्यो हो आफ्नो देश । त्यस आफ्नो देशमा बाबालाई आउने आवश्यकता छैन । त्यो देश बच्चाहरूको लागि नै हो, वहाँ सत्ययुगमा रावणको आगमन हुँदैन, रावण गुम हुन्छ । फेरि द्वापरमा आउँछ । त्यसरी नै बाबा पनि गुम हुनुहुन्छ । सत्ययुगमा कसैले पनि उहाँलाई जान्दैनन् । त्यसैले याद पनि कसरी गर्छन् । सुखको प्रारब्ध पूरा हुन्छ त्यसपछि रावण राज्य शुरू हुन्छ, यसलाई पराई देश भनिन्छ ।

अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामी संगमयुगमा छौं, हामीलाई मार्ग देखाउने बाबा मिल्नुभएको छ । बाँकी सबैले धक्का खाइरहन्छन् । जो धेरै थाकेका छन्, जसले कल्प पहिले मार्ग लिएका थिए, उनीहरू आइरहन्छन् । तिमी पण्डाहरूले सबैलाई मार्ग बताउँछौ, यो हो रूहानी यात्राको मार्ग । सिधा सुखधाम जान्छौ । तिमी पण्डाहरू पाण्डव सम्प्रदाय हो । पाण्डव राज्य भनिदैन । राज्य न पाण्डवको, न कौरवको छ । दुवैका ताज छैनन् । भक्तिमार्गमा दुवैलाई ताज दिएका छन् । यदि दिने हो भने पनि कौरवलाई लाइटको ताज दिइदैन । पाण्डवलाई पनि लाइट दिन सकिदैन किनकि पुरुषार्थी छन् । चल्दा-चल्दै गिर्छन् त्यसैले कसलाई दिने ? यसैले यी सबै निशानीहरू विष्णुलाई दिइएको हो किनकि उनी पवित्र छन् । सत्ययुगमा सबै पवित्र सम्पूर्ण निर्विकारी हुन्छन् । पवित्रताको लाइटको ताज हुन्छ । यस समय त कोही पवित्र छैन । संन्यासीहरू आफूलाई पवित्र कहलाउँछन् । तर दुनियाँ त पवित्र छैन नि । जन्म फेरि पनि विकारी दुनियाँमा नै लिन्छन् । यो हो रावणको पतित पुरी । पावन राज्य सत्ययुग नयाँ दुनियाँलाई भनिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा बागवान्ले काँडाबाट फूल बनाउनुहुन्छ । उहाँ पतित-पावन पनि हुनुहुन्छ, नाविक पनि हुनुहुन्छ, बागवान् पनि हुनुहुन्छ । बागवान् आउनुभएको छ काँडाको जंगलमा, तिम्रो कमान्डर त एक नै हुनुहुन्छ । यादवहरूको कमान्डर चिफ शंकरलाई भनू ? हुन त उनले कुनै विनाश गराउँदैनन् । जब समय हुन्छ तब लडाईं लाग्छ । भन्छन्, शंकरको प्रेरणाद्वारा मुसल आदि बन्छन् । यी सबै कहानीहरू बसेर बनाइएका हुन् । पुरानो दुनियाँ खत्तम त अवश्य हुनु छ । घर पुरानो भएपछि ढल्छ । मनुष्य मर्छन् । यो पुरानो दुनियाँ पनि खत्तम हुनु छ । यी सबै दबेर मर्नेछन्, कोही डुबेर मर्नेछन्, कोही शोकमा मर्छन् । बम्ब आदिको जहरयुक्त वायुले पनि मर्नेछ । बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— अब विनाश हुनु नै छ । हामी त्यस पारी गइरहेका छौं । कलियुग पूरा भएर सत्ययुगको स्थापना अवश्य हुनु छ । फेरि आधाकल्प लडाईं हुँदैन ।

अहिले बाबा आउनुभएको छ पुरुषार्थ गराउन, यो अन्तिम मौका हो । ढिलो गन्यौ भने फेरि अचानक नै मर्नेछौ । मृत्यु सामुन्ने खडा छ । अचानक बसी-बसी मनुष्य मर्छन् । मर्नुभन्दा पहिले त यादको यात्रा गर । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई घर जानु छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, घरलाई

याद गर, यसबाट अन्त्य मति सो गति हुँदै जान्छ, घर जान्छौ । तर केवल घरलाई याद गर्नु भन्ने पाप विनाश हुने छैन । बाबालाई याद गर्नु भन्ने पाप विनाश हुन्छ र तिमी आफ्नो घर जान्छौ । यसैले बाबालाई याद गरिराख । आफ्नो चार्ट राख्यौ भन्ने थाहा हुन्छ, सारा दिनमा मैले के गर्ने ? ५-६ वर्षको आयुदेखि लिएर आफ्नो जीवनमा के-के गरियो.....त्यो पनि याद रहन्छ । यस्तो पनि होइन, सारा समय लेख्नुपर्छ । ध्यानमा रहन्छ— बगैंचामा बसेर बाबाको याद गर्ने, पसलमा कोही ग्राहक छैन, म यादमा बस्छु । भित्र ध्यान रहन्छ । यदि लेख्न चाहन्छौ भन्ने डाइरी राख्नुपर्ने हुन्छ । मूल कुरा यो हो । म तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बन्ने ! पवित्र दुनियाँको मालिक कसरी बन्ने ! पतितबाट पावन कसरी बन्ने ! बाबा आएर यो ज्ञान दिनुहुन्छ । ज्ञानका सागर बाबा नै हुनुहुन्छ । तिमी अहिले भन्छौ— बाबा म हजुरको हुँ । सदैव हजुरको नै हुँ, केवल भुलेर देह-अभिमानि भएको थिएँ । अहिले हजुरले बताउनुभएको छ त्यसैले म फेरि देही-अभिमानि बन्छु । सत्ययुगमा हामी देही-अभिमानि थियौं । खुशीले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्थ्यौं । त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई यो सबै धारणा गरेर फेरि सम्झाउन लायक बन्नु छ, तब धेरैको कल्याण हुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ ड्रामा अनुसार नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सेवाधारी बनिरहेका छन् । ठीक छ, कसैलाई वृक्ष आदिको बारेमा सम्झाउन सक्दैनौ, यो त सजिलो छ नि— सबैलाई भन, तपाईंले आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्नुहोस् । यो त बिलकुल सहज छ । यो बाबाले नै भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय कुनै मनुष्यले भन्न सक्दैन । अरू कसैले न आत्मालाई, न परमात्मा बाबालाई जान्दछन् । यत्तिकै केवल भन्छन् त्यसैले कसैलाई तीर लाग्दैन । भगवान्को रूपलाई जान्नुपर्छ । यी सबै नाटकका कलाकार हुन् । हरेक आत्माले शरीरको साथमा कर्म गर्छ । एउटा शरीर छोडेर अर्को लिएर फेरि पार्ट खेल्छ । ती कलाकारहरू कपडा फेरेर भिन्न-भिन्न पार्ट खेल्छन् । तिमी फेरि शरीर बदल्छौ । उनीहरूले कुनै पुरुष वा स्त्रीको ड्रेस पहिरेन्छन् अल्पकालको लागि । यहाँ पुरुषको चोला लिएर भन्ने सारा आयु पुरुष नै रहन्छन् । त्यो हो हृदको ड्रामा, यो हो बेहदको । पहिले पहिले मुख्य कुरा हो, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । योग अक्षर पनि प्रयोग नगर किनकि योग त अनेक प्रकारका सिक्छन् । ती सबै हुन् भक्तिमार्गका । अब बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु र घरलाई याद गर्नु भन्ने तिमी घरमा जान्छौ । शिवबाबा यिनमा आएर शिक्षा दिनुहुन्छ । बाबालाई याद गर्दा-गर्दै तिमी पावन बन्छौ फेरि पवित्र आत्मा उड्छ । जति-जति याद गरेको छ, सेवा गरेको छ उसले त्यति नै उच्च पद पाउँछ । यादमा नै धेरै विघ्न पर्छन् । पावन बनेनौ भन्ने फेरि धर्मराज पुरीमा सजाय पनि खानुपर्छ । इज्जत पनि जान्छ, पद पनि भ्रष्ट हुन्छ । अन्त्यमा सबै साक्षात्कार हुन्छ । तर केही गर्न सकिँदैन । साक्षात्कार गराउनुहुन्छ— तिमीलाई यति सम्झाएँ फेरि पनि याद गरेनौ, पाप रह्यो । अब खाऊ सजाय । त्यस समय पढ्ने समय हुँदैन । अफसोच गर्नेछौ, मैले के गर्ने ! अनाहकमा समय गुमाएँ । तर सजाय त खानै पर्छ । केही हुन कहाँ सक्छ र । फेल भयो त भयो । फेरि पढ्ने कुरा हुँदैन । त्यो पढाइमा त फेल भए पनि फेरि पढ्छन्, यो त पढाइ नै पूरा हुन्छ । अन्त्य समयमा पश्चाताप गर्नु नपरोस् त्यसको लागि बाबाले राय दिनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, राम्ररी पढ । परचिन्तनमा आफ्नो समय खेर नफाल । नत्र त धेरै पछुताउनु पर्नेछ । मायाले धेरै उल्टो काम गराइदिन्छ । चोरी कहिल्यै गरेको नभए, त्यो पनि गराउँछ । पछि स्मृति आउँछ, मलाई त मायाले धोका दियो । पहिले दिलमा विचार आउँछ, फलानो चीज उठाउँ । बुद्धि त मिलेको छ, यो सही हो वा गलत । यो चीज उठाएँ भन्ने गलत हुन्छ, उठाइन भन्ने सही हुन्छ । अब के गर्ने ? पवित्र रहनु त

२०७२ जेष्ठ ९ शनिबार २३-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

राम्रो हो नि । संगतमा आएर लूज हुनु हुँदैन । हामी भाइ बहिनी हौं फेरि नाम-रूपमा किन फँस्छौं । देह-अभिमानमा आउनु छैन । तर माया बडो शक्तिशाली छ । मायाले गलत काम गराउने संकल्प ल्याउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले गलत काम गर्नु छैन । लडाईं चल्छ फेरि गिर्छन्, फेरि सही बुद्धि आउँदै-आउँदैन । हामीले राम्रो काम गर्नु छ । अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु छ । राम्रोभन्दा राम्रो काम यो हो । शरीर निर्वाहको लागि समय त छ । रातमा निदाउनु पनि छ । आत्मा थाकेपछि फेरि सुत्छ । शरीर पनि सुत्छ । त्यसैले निर्वाहको लागि, आराम गर्नको लागि समय त छ । बाँकी समय मेरो सेवामा लाग । यादको चार्ट राख । लेखिएको पनि छ— चल्दा-चल्दै फेल हुन्छन् । बाबालाई याद गर्दैनन्, सेवा गर्दैनन् भने गलत काम भइरहन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

**धारणाको लागि मुख्य सारः—**

- १) परचिन्तनमा आफ्नो समय खेर फाल्नु छैन । मायाले कुनै पनि उल्टो काम नगराओस्, यो ध्यान राख्नु छ । सङ्गदोषमा आएर कहिल्यै लूज हुनु छैन । देह-अभिमानमा आएर कसैको नाम-रूपमा फँस्नु छैन ।
- २) घरको यादको साथ-साथै बाबालाई पनि याद गर्नु छ । यादको चार्टको डायरी बनाउनु छ । नोट गर्नु छ— मैले सारा दिनमा के-के गरें ? कति समय बाबाको यादमा रहें ?

**वरदानः— त्रि-स्मृति स्वरूपको तिलक धारण गर्नेवाला सम्पूर्ण विजयी भव**

स्वयंको स्मृति, बाबाको स्मृति र ड्रामाको ज्ञानको स्मृति— यी तीन स्मृतिमा नै सारा ज्ञानको विस्तार समाहित भएको छ । ज्ञानका वृक्षका यी तीन स्मृतिहरू हुन् । जसरी वृक्षको पहिलो बीज हुन्छ, त्यस बीजद्वारा दुई पात निस्कन्छन् फेरि वृक्षको विस्तार हुन्छ । त्यस्तै मुख्य बीज हो बाबाको स्मृति फेरि दुई पात अर्थात् आत्मा र सारा ड्रामाको ज्ञान । यी तीन स्मृतिलाई धारण गर्नेहरू नै स्मृति भव वा सम्पूर्ण विजयी भवको वरदानी बन्छन् ।

**स्लोगनः—** प्राप्तिहरूलाई सदा सामुन्ने राख्यौ भने कमजोरीहरू सहज समाप्त हुँदै जान्छन् ।